

ПРИТЧА ПРО ПІСТ

Раз цар один на ловах заблудився
Посеред гір і не було нікого
При нім, щоб з ним хоч словом обмінився.

І зголоднів. А мав з собою много
Йди, та страва в рот йому не йшла,
Бо він обідать звик серед шумного

Кружка жінок і слуг. Та ось з села
Далекого пастух іде до стада,
І стежка повз царя його вела.

І цар зрадів. «А ось мені розрада!»
І крикнув пастуху: «Здоров був, брате!
Будь тут мені як вся дворян громада!

Ходи, сідай зо мною враз снідати,
Бо не привик я їсти сам один».—
«Здоров був, царю! — став пастух казати.—

Не може твій покірний селянин
Снідати з тобою. Се йому не слід».—
«Не може? — скрикнув цар.— З яких причин?»

«Бо запросив мене на свій обід
Ще старший цар від тебе, цар безодні,
Цар неба і землі, цар на весь світ.

Я, царю любий, піст держу сьогодні».—
«Га, добре діло! — мовив цар.— Та знай:
Я цар, оба ми втомлені, голодні...

Для мене, братику, свій піст зламай!
Снідай зо мною, завтра пость всю днину!» —
«Я радо, царю, се зроблю, лиш дай

Мені поруку певну, незрушиму,
Що доживу до завтрашнього дня,
І проживу всю днину ту, і встигну

Сповнити те, що богу винен я».
Зворушили царя слова ті пастухові.
Він мовив: «Справді, не мені рівня

Той цар, і з ним я не стою у змові,
Тобі поруки я не можу дати!
Иди й йому ти вірно встійся в слові!»

Пастух пішов, а цар сів сам снідати.